

i konkurslovens § 199, stk. 2, er således et udslag af almindelige principper, hvorefter panterrettigheder mv. i relation til både individualfølgning og insolvensbehandling har fortrin frem for personlige fordringer mod skyldneren.

I forbindelse med høringen over betænkningen er det anført, at den foreslåede regel er stærkt skyldnerbegunstigende, og at den ikke harmonerer med Konkursrådets overordnede mål om at finde en balance mellem skyldnerens og kreditorernes modsatrettede interesser. Der er bl.a. peget på, at skyldneren, hvis ejendommen efter kendelsen om gældssanering stiger i værdi og sælges, efter Konkursrådets forslag kan beholde det beløb, der overstiger ejendomsværdien på kendelsestidspunktet med tillæg af 10 procent.

Det fremgår af betænkningen, at Konkursrådet ikke har foretaget en nærmere undersøgelse af, hvor ofte overbehæftede ejendomme i praksis har hindret en skyldner i at opnå gældssanering eller i at opfylde vilkårene herfor. Det er dog rådets vurdering, at problemet i hvert fald for tiden ikke er hyppigt forekommende. Finansrådet har i forbindelse med høringen over betænkningen tilsvarende anført, at der i dag ofte afsiges kendelse om gældssanering i sager, hvor skyldneren har fast ejendom.

På denne baggrund er der efter Justitsministeriets opfattelse på nuværende tidspunkt ikke tilstrækkeligt grundlag for at indføre en særlig regel som foreslået af Konkursrådet om behandling af panterrettigheder i skyldnerens faste ejendom. Justitsministeriet har herved navnlig lagt vægt på, at en sådan regel vil kunne rejse principielle spørgsmål i forhold til panterrettigheders stilling i en insolvensbehandling og i forhold til den balance mellem hensynet til skyldneren og hensynet til kreditorerne, som ligger til grund for gældssaneringsinstituttet. Hertil kommer, at det som anført af Konkursrådet ikke synes at være et væsentligt problem i praksis, at overbehæftede ejendomme hindrer en skyldner i at få gældssanering.

4.13.2. Lønindeholdelse

4.13.2.1. Gældende ret

Efter konkurslovens § 221, stk. 1, anvendes reglerne om omstødelse i konkurslovens §§ 64-80, hvis skyldnerens forslag til gældens sanering tages helt eller delvist til følge. Dækning af en fordring, som ikke ville have været berørt af gældssaneringskendelsen, kan ikke omstødes, jf. stk. 2.

Bestemmelsen indebærer, at skyldnerens opfyldelse af eller sikkerhedsstillelse for en fordring, som er stiftet efter skæringstidspunktet (det tidspunkt en for-

dring skal være stiftet for at blive omfattet af sagen), jf. § 199, stk. 1, eller udlæg for en sådan fordring ikke kan omstødes. Det samme gælder, hvis fordringen er sikret ved uomstødeligt pant i skyldnerens aktiver, jf. § 199, stk. 2.

§ 221 har i praksis vist sig primært at have betydning i relation til behandling af den fyldestgørelse, som det offentlige opnår gennem *lønindeholdelse*.

Lønindeholdelse kan i dag alene foretages med henblik på at inddrive fordringer, som tilkommer det offentlige. Afgørelser om lønindeholdelse træffes af de myndigheder, som har til opgave at foretage inddrivelse af de fordringer, som i henhold til lovgivningen kan inddrives ved indeholdelse i skyldnerens løn mv.

Det forhold, at en skyldner indgiver begæring om gældssanering, medfører ingen indskrænkning i de enkelte fordringshaveres mulighed for at foretage retsfølgning mod skyldneren med henblik på inddrivelse af deres fordringer. En sådan begrænsning indtræder først ved skifterettens afgørelse om at indlede gældssaneringsssag for skyldneren. Efter konkurslovens § 207, stk. 1, kan arrest eller udlæg således ikke foretages i skyldnerens aktiver, og skyldnerens ejendom kan ikke tages til brugeligt pant, fra gældssaneringsssagens indledning og indtil dens slutning. Dette gælder dog ikke for fordringer, som ikke berøres af en kendelse om gældssanering, f.eks. pantefordringer.

Efter forarbejderne udelukker bestemmelsen arrest og udlæg, men ikke lønindeholdelse i overensstemmelse med almindelige regler herom, jf. betænkning nr. 957/1982 om gældssanering, side 151.

Adgangen til at foretage lønindeholdelse ophører, når der afsiges kendelse om gældssanering, idet der herefter ikke foreligger nogen restance til inddrivelse. Skyldnerens gæld er ved kendelsen blevet nedsat, og der er (medmindre kendelsen går ud på bortfald af gælden) fastsat en afdragsordning.

Det er i retspraksis fastslået, at den fyldestgørelse, som en offentlig myndighed har opnået ved lønindeholdelse i tiden forud for indledning af gældssaneringsssagen og under sagens behandling, ikke kan omstødes, jf. Højesterets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1987, side 755. Det er endvidere antaget, at det offentlige ikke kan henvises til at lade den fyldestgørelse, som er opnået gennem lønindeholdelse under gældssaneringsssagens behandling, modregne i sin dividende i henhold til kendelsen – hvilket reelt ville indebære, at fyldestgørelsen blev betragtet som omstødelig, men at fyldestgørelsen kan fratrækkes den fordring, som det offentlige har anmeldt, inden dividenden af de samlede fordringer beregnes, jf. Vestre